

‘Eindhoven zal wezen, Eindhoven zal zijn’

‘Eindhoven zal wezen, Eindhoven zal zijn. En voor Eindhoven zullen ze vrezén op het voetbalterrein’. Als jochie van 10 jaar zong ik deze tekst uit volle borst mee. De familie van mijn vader kwam uit Stratum, dus Eindhoven had al snel mijn hart gestolen. Om dat onbeschrijflijke gevoel te illustreren: ik sliep en voetbalde regelmatig in het klassieke, blauwwit gestreept shirt van Eindhoven. Bij thuiswedstrijden beklom ik samen met een neef de jeugdtribune achter de goal van Fred Beerendonk. We zongen onze kelen schor om 11 ‘blauwwitten’ aan te moedigen. Om de sintelbaan te ‘overbruggen’, was het meer schreeuwen dan zingen wat we deden. We dachten dat we veel kabaal maakten. Dat was slechts schijn. ‘s Avonds op tv bij Studio Sport klonken onze aanmoedigingen als een slecht gedirigeerd jongenskoortje in de Tivolikerk.

Oude liefde

Mijn liefde voor EVV bekoelde toen Eindhoven in de kelder van het betaalde voetbal ging acteren. Soms wakkert mijn oude liefde weer aan. Pas geleden haalde ik samen met mijn oude buurjongen Martien herinneringen op aan onze helden

van weleer: Lambert Kreekels, Henk Bloemers, Hendrik Schalks, Willy Senders en Hans Bleijenberg. Met prachtige anekdotes en verhalen kleurden onze herinneringen de middag blauwwit. Voor mijn gevoel stonden we even samen op de tribune aan de Aalsterweg. Allebei met een blauwwitte sjaal om de nek en een petje op ons hoofd. We zongen vals, maar wel gemeend: ‘Eindhoven zal wezen, Eindhoven zal zijn’.

Blauwwitte herinneringen

Als ik de verhalen van mijn ooms en tantes mag geloven maakte het kampioenschap van Eindhoven in 1954 veel los. In de wijk Stratum gingen mensen zingend en dansend de straat op. Dat was sinds de bevrijding op 18 september 1944 niet meer gebeurd. Het is nu nauwelijks meer voor te stellen: complete straten waren voor Eindhoven. En PSV-supporters uit Strijp werden met de nek aangekeken. Mijn tante kreeg verkering met een jongen uit de

Frederiklaan. Mijn opa was daar niet blij en floot haar terug voor buitenspel. Midden jaren '70 stroomde het blauw-witte bloed weer door de aderen van de mensen in Stratum. Op 1 juni 1975 promoveerde Eindhoven aan de hand van Rinus Gosens naar de eredivisie. Het versloeg aan de Aalsterweg FC Groningen met 4 – 1. Zelf was ik ook van de partij. Na het laatste fluitsignaal was ik door het dolle heen. Net als honderden andere supporters gingen we direct het veld op om de spelers toe te juichen. Dat mocht eigenlijk niet. Maar we deden het toch.

Jukebox

De 4 – 1 van Lambert Kreekels herinner ik me als de dag van gisteren. Zijn treffer was bijna net zo mooi als de 2 – 0 van Van Basten in 1988. Samen met Martien vierde ik het kampioenschap in een kroegje aan de Leenderweg. De jukebox bevatte slechts 3 singles: 'Come up to see me' van Steve

Harley & Cockney Rebel - 'Vino, Vino, waar blijft de wijn' van Imca Marina en het clublied van Eindhoven: 'Eindhoven zal wezen, Eindhoven zal zijn'. Supporters vielen elkaar dronken van geluk in de armen en zongen de 3 nummers luidkeels mee. Niet 1 keer, maar wel 20 keer. Stratum was even de voetbalhoofdstad van Nederland. En dat moest iedereen weten en vooral horen: 'Eindhoven zal wezen, Eindhoven zal zijn'.

Andre Driessen